

Selma Noort

De verborgen deur

LEOPOLD / AMSTERDAM

Brand!

5

‘Brand in de stad!’

‘De bliksem is ingeslagen!’

‘Maak de manschappen wakker!’

‘BRAND!’

Augie lag in bed in zijn torenkamer, hoog in het kasteel op de heuvel. Hij aaide zijn hondje Lik en keek naar het flakkerende vlammetje in de olielamp op zijn bureau. Het licht ervan viel op de landkaart die daar opgevouwen lag.

Morgen moest hij de namen van alle landen in het Noorden kennen.

Meester Fideel ging hem overhoren...

Plotseling klonk er een hard, knetterend geluid. Even was het ongelooflijk licht in zijn kamer. Zo licht, dat hij op het wandkleed de afbeelding van zijn vader tussen de andere vechtende ridders kon zien.

Een enorme donderslag volgde, en meteen daarna nog een. Onweer!

Augie gleed zijn bed uit, rende naar het raam en opende het. Voorzichtig stak

hij zijn hoofd naar buiten. Hij zag hoe de wachters bij de ophaalbrug zich plat op de grond wierpen. Levensgevaarlijke bliksemstralen flitsten door de zwarte hemel naar de aarde.

Augie hoorde een van de wachters roepen. 'De bliksem is ingeslagen! Brand in de stad!'

6 Augie zag het nu ook. Vlammen laaiden op in het centrum.

'Brand! Brand!' De wachters begonnen te schreeuwen.

De poortdeur ging open. Ridder Dolman kwam naar buiten gestormd op zijn zwarte hengst, gevolgd door zijn mannen.

'Stuur iedereen die sterk is naar de stad. Zo snel mogelijk!' schreeuwde hij naar de wachters.

Opnieuw weerlichtte het. Een van de paarden steigerde angstig, waardoor zijn berijder bijna in het donkere water van de slotgracht viel. Toen galoppeerden ze weg.

De hoeven van hun paarden roffelden over de houten ophaalbrug, en dat klonk bijna net zo hard als de donder.

De verborgen deur

7

Sofie kwam door de verborgen deur Augies kamer in hollen.

‘Prins Augustus! Ben je gek geworden? Straks val je en breek je je nek. Of je wordt door de bliksem getroffen!’ Ze was al bij hem, greep hem vast en trok hem hardhandig van de vensterbank. ‘Kom hier staan!’

Augie wees naar beneden. ‘Kijk, brand!’

De nacht was even weer roerloos stil. Daardoor was het schreeuwen van de mensen ver weg in de stad tot hoog in Augies torenkamer te horen.

Sofie sloeg haar armen om hem heen, en ze keken samen.

Na Augies geboorte voelde de keizerin dat ze ging sterven.

De kraamverzorgster was een strenge vrouw die Augie nooit wiegde of troostte. Ze vond dat hard huilen goed was voor een keizerszoontje, ook al trappelde hij van de buikpijn en liep hij paars aan. ‘Uw zoon moet een genadeloze vechtjas worden, net zoals zijn vader. Een kerel die tegen pijn en ongemak kan,’ zei ze tegen de keizerin.

Ontdaan vroeg de keizerin haar hofdames om raad.

‘Ik ken een familie van kleermakers in een dorp in de bergen. Er werkt daar een borduurster. Een sterk, lief

en verstandig meisje van vijftien,' vertelde een van haar hofdames.

De keizerin gaf opdracht om het meisje uit de bergen te halen. Intussen liet ze in het diepste geheim een verborgen deur maken tussen twee kamers in een van de torens.

8 Toen Sofie in het kasteel aankwam, was de keizerin al zo zwak dat ze niet meer uit haar bed kon komen. Ze wenkte het meisje dichterbij. Toen ze Sofies lieve gezicht en de mooie geborduurde bloemen op haar jurk zag, glimlachte ze.

'Sofie, ik wil niet dat mijn zoon een genadeloze vechtjas wordt, zoals zijn vader. Ik wil dat mijn zoon een keizer wordt die met wijsheid regeert. Wil jij zijn kindermisje zijn?'

Sofie pakte de rok van haar jurk aan de zijanten vast en maakte een kniksje. 'Ja, Hoogheid,' zei ze netjes.

Toen vertelde de keizerin haar over de verborgen deur.

'Niemand hoeft ervan te weten. Ik wil niet dat mensen gaan kwaadspreken over mijn kleine jongen. Dat ze gaan zeggen dat hij een verwende huilebalk is die niet zonder kindermisje kan. Ik wil alleen maar dat hij zich veilig voelt. Dat er iemand bij hem is die van hem houdt. Iemand die meteen naar hem toe kan gaan als ik er niet meer ben.'

Als Augie 's nachts bang was of verdriet had, riep hij zacht om Sofie. Dan kwam ze door de verborgen deur zijn kamer binnen.

Ze troostte hem. Ze stelde hem gerust. Ze maakte grapjes

om hem te laten lachen. Ze zei dat hij slim en grappig was, en een goed mens. Soms voelde hij zich eenzaam omdat hij een prins was voor wie iedereen moest buigen. Een prins tegen wie niemand durfde te praten. Een jongen die keizer zou worden. Dan klom hij nog weleens bij Sofie op schoot, ook al was hij twee maanden geleden elf jaar geworden. En dan hield ze hem dicht tegen zich aan zodat hij haar warmte voelde. Dan leek alles waar hij bang voor was ver weg, net als toen hij klein was.

9

Opnieuw weerlichtte het.

‘Het onweer is nu vlak boven het kasteel,’ riep Augie.

Sofies stem beefde. ‘Er ligt nog veel sneeuw in de bergen!

Als er maar geen lawine van komt!’

Augie wist dat Sofie in de bergen was geboren en opgegroeid. Ze had hem vaak verteld over Boterbloem, de koe van haar familie, die op hete zomerdagen een strooien hoedje droeg. Over de berggeiten die een bel om hun nek droegen. Over de adelaar die een keer een jong geitje uit de wei had geroofd. Over haar broer Konrad en haar zusje Heidi, die in de zomer bij oma woonden en in de winter bij een kleermaker in de stad werkten.

‘Je familie is vast veilig,’ zei hij om haar te troosten.

‘Dat hoop ik! Lieve hemel, dat hoop ik,’ fluisterde Sofie.

Opnieuw weerlichtte het. Dit keer kon Augie twee keer ademhalen voordat de ruitjes in het raam rammelden door de donder. Binnen in de gangen van het kasteel klonk nu ook geschreeuw en rennende voetstappen.

‘Brand in de stad! Iedereen die gezond en sterk is, moet gaan helpen voordat de brand overslaat op de andere huizen!’

Augie keek op naar Sofie. ‘Moeten wij gaan helpen?’

Sofie trok hem tegen zich aan. ‘Nee, malle, natuurlijk niet. Jij bent de prins en ik moet hier bij jou blijven.’

10 Augie begreep het wel. Een prins kan beter niet gewond raken. Een prins moet gezond blijven, zodat hij later keizer kan worden.

‘Er moet regen komen. Laat het gaan regenen,’ prevelde Sofie.

Maar er viel geen druppel uit de zwarte hemel op de vlammen in de stad.